

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2309/2015
28.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., Ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Слободан Момчиловић, адвокат из ..., против тужених: ББ - ..., чији је пуномоћник Гордана Нерић Митровић, адвокат из ... и Републички фонд ПИО – Филијала ... – ..., ради поништаја решења, реинтеграција и исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4124/12 од 10.07.2014. године, у седници одржаној 28.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4124/12 од 10.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 12138/10 од 27.05.2011. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се пониште одлуке првотуженог бр. 675/3 од 16.02.1993. године и бр. 675/2 од 12.01.1993. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе првотужени да је врати на радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе друготужени да јој призна стаж осигурања у непрекидном трајању за цео период. Ставом четвртим изреке обавезана је тужилца да првотуженом накнади трошкове поступка од 376.875,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4124/12 од 10.07.2014. године, ставом првим изреке потврђена је првостепена пресуда и жалба тужиле одбијена као неоснована. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби. Ставом трећим изреке обавезана је тужилца да плати туженом трошкове поступка по жалби од 36.000,00 динара.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужила је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 361. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује (погрешно наводећи члан 374. став 1).

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код правног претходника првотуженог, ... предузећа „ВВ“ била распоређена на послове Одлуком Дисциплинске комисије бр. 675/2 од 12.01.1993. године, утврђено је да је тужила одговорна што је неоправдано изостала са посла: 13.04.1992. године, 02.09.1992. године, три дана узастопно – 12, 13. и 14.10.1992. године и четири дана узастопно – 09, 10, 11. и 12.11.1992. године, што је укупно девет дана, чиме је учинила тежу повреду радне обавезе из члана 8. тачка 23. Правилника о одговорности радника, па јој је изречена дисциплинска мера престанак радног односа. Против ове одлуке тужила је поднела приговор који је одбијен одлуком Радничког савета бр. 675/3 од 16.02.1993. године. Тужила је до 13.04.1992. године била на боловању, а када се тог дана јавила директору усмено је обавештена да се распоређује на послове ..., што није прихватила и није се јавила управнику радне јединице, већ је напустила просторије туженог. Дана 02.09.1992. године тужила је каснила на посао. У дане 12, 13. и 14.10.1992. године тужила је била на боловању због болести детета. У новембру 1992. године тужила је била на боловању од 01.11. до 07.11.1992. године и од 12.11. до 20.11.1992. године, а у дане 09, 10. и 11.11.1992. године тужила није била на боловању, а била је одсутна с посла.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили одредбе члана 64. Закона о радним односима („Службени гласник РС“ бр. 45/91 ... 39/96) у вези са чланом 8. тачка 23. Правилника о одговорности радника у предузећу од 30.10.1990. године, када су одбили захтев тужиле за поништај одлука бр. 675/2 од 12.01.1993. године и бр. 675/3 од 16.02.1993. године, којима јој је изречена дисциплинска мера престанак радног односа.

Одредбом члана 64. тачка 3. Закона о радним односима, који је био на снази у време доношења спорних одлука, прописано је да се за повреду радних обавеза раднику може изрећи дисциплинска мера – престанак радног односа. Ова мера се могла изрећи после спроведеног дисциплинског поступка према правилима прописаним одредбама чланова 72. до 75. истог закона.

Одредбом члана 8. Правилника о одговорности радника, утврђене су теже повреде радних обавеза, па је тачком 23. прописана повреда – неоправдано изостајање са посла у трајању од два или више радних дана у току једног месеца или пет дана у току 12 месеци.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је став другостепеног суда да је тужила учинила тежу повреду радне обавезе из члана 8. тачка 23. наведеног Правилника, јер је била неоправдано одсутна са посла три радна дана у новембру 1992. године (09, 10. и 11.11.1992. године), а што је довољан разлог који спорне одлуке чини законитим. Наиме, спорним одлукама тужили је стављено на терет неоправдано одсуство са посла у трајању девет дана током 1992. године, а другостепени суд је нашао да неоправдано одсуство представљају само наведени дани у новембру 1992. године, изводећи овај закључак после расправе спроведене пред тим судом, када је поновљено извођење доказа саслушањем ГГ и њен исказ оцењен у побијаној одлуци.

Ревизијским наводима се указује да је оправдан изостанак тужиле и у наведена три дана новембра 1992. године с обзиром на потврду коју је издала ГГ и у којој је навела да је тужила била на боловању од 01.11. до 20.11.1992. године. Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим, зато што потврда коју тужила наводи нема број и датум издавања, а издата је на захтев тужиле, с тим да ГГ не спори да је издала, али је у исказу била изричита да на основу релевантне медицинске документације: здравственог картона тужиле и извештаја лекарске комисије јасно произлази да тужила није била на боловању 09, 10. и 11.11.1992. године. У здравственом картону тужиле за новембар 1992. године евидентирано је боловање од 01.11. до 07.11. и од 12.11. до 20.11.1992. године (затим у децембру од 07.12.1992. године), док је у извештају лекарске комисије бр. 1958 од 13.11.1992. године наведено да је тужила „оправдано на боловању од 12.11.1992. године и даље још до седам (7) дана закључно,“ као и да се ради о новоосигураном случају, што значи да је у питању нова болест која није у вези са претходном болешћу и претходним боловањем. Како боловање од 12.11.1992. године и даље, није повезано са претходним боловањем закљученим 07.11.1992. године, правилан је став другостепеног суда да три радна дана - 09, 10. и 11.11.1992. године представљају неоправдано одсуство тужиле са посла. С овим у вези тужила у ревизији указује да је за престанак радног односа релевантно неоправдано одсуство од најмање пет радних дана, а не три, због чега је погрешно примењено материјално право. По оцени Врховног касационог суда ови наводи нису основани. Наиме, одредбом члана 87. став 2. тачка 7. наведеног Закона о радним односима, прописано је да раднику престаје радни однос без његове сагласности ако је неоправдано изостао са посла пет радних дана узастопно, док је одредбом члана 106. став 1. тачка 19. истог закона прописано да у остваривању права, обавеза и одговорности радника, у складу са законом и колективним уговором, пословодни орган предузеће доноси одлуку о престанку радног односа, односно отказује уговор о раду (члан 87. до 89а). У конкретном случају није примењен основ за престанак радног односа прописан чланом 87. став 2. тачка 7. Закона о радним односима, већ је тужили због учињене теже повреде радне обавезе из члана 8. тачка 23. Правилника туженог, изречена дисциплинска мера престанак радног односа одлуком дисциплинског

органа после спроведеног дисциплинског поступка на основу члана 63. до 75. Закона о радним односима.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 405. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић